SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991 – SREČNO 1991

Božična legenda

Navadno sem se za praznike vračal domov. Tujina je med prazniki še posebno mrzla in tuja. Puste so visoke stolpnice in reklamne table, ki napovedujejo bližajoče se praznike. Doma pa sem vedno doživljal lepoto božiča, čisto po kmečko domače, vajen iz otroštva. Božični prazniki doma za javorjevo mizo, kjer čutiš, da iz vseh kotov stare domačije sili blagoslov. In zvonovi domače cerkve, nikjer ne slišiš podobnega.

Na večer pred božičem hodim po polju. Sneg in tišina. Kmetje so vse postorili. Tu in tam se skozi okno zrcali božično drevo.

Stopim tudi v kmečko hišo, ki je nekdaj veljala za najbolj bogato, danes pa jo je načel zob časa. Za ugaslo pečjo sem našel starca, ki mi je povedal svojo zgodbo:

Star sem in utrujen od dela in pozabe. V življenju sem delal preveč, da mi ni nič ostalo. Kar pa vidiš, se bo spremenilo v nič. Zakaj me tako gledaš? Morda pride čas, ko me boš razumel. Življenje me je izučilo, vendar vere nisem izgubil.

Rodil sem se kot sin bogatega kmeta. Najstarejši izmed otrok. Določen sem bil za naslednika. Prevzel sem obširno kmetijo. Bratje in sestre so se razkropili po svetu. Imajo vsega dovolj, ni se jim treba vračati domov. Isto je tudi z mojimi otroki. Nobenega ni blizu, da bi pogledal po ostarelem očetu. Žena že davno leži na božji njivi. Delala sva za otroke. Bil je strahoten križev pot. Vojne, lakota in bolezni. Če imaš voljo, tudi to preživiš. Danes se nobeden več ne zmeni za starca v porušeni hiši. Vse sem prestal, le osamljenost me ubija. Ne obsojam ljudi, ne svojih otrok. Nekoč je bilo vse drugače. Žena se je vrtela po kuhinji in otrok polna hiša. Za božič, dišalo je po poticah. Danes diši po plesni in trohnobi. Nimam ne pralnega stroja ne hladilnika. Televizor in radio mi ne delata kratek čas. Zdi se mi, da se umrl za čas in novotarije. Majava miza in mrzla peč. Postelja v kotu škriplje vsakič, ko ležem vanjo. Po kotih predejo pajki. – Kozolec in hlev sta stara. Živine nimam. Porušilo se bo, brž, ko me bodo odnesli.

Pustimo žalostne misli. Glej zdrav si in učen. Nikoli ne pozabi rodnega doma. Edino ta ti lahko vrne toplino in pričara nazaj mlada leta. Vsaj ob praznikih se vračaj. Nič ni lepšega, kot preživeti praznike v domači hiši, med domačimi ljudmi. Tudi potem se rad vračaj, ko ne bo več staršev. Vedno se boš počutil domačega med svojimi. Kako rad bi s svojo koščeno roko objel sina, če bi se vrnil za praznike. Kako rad bi pogledal v svetle oči svoji hčerki. Vendar je to le prazna tolažba. Nikogar ni in ga ne bo. Božični prazniki tudi mene nekako poživijo. Ti bodo zadnji. Drugo leto bom verjetno že počival ob ženi.

Od njega sem odšel močno pretresen. Njegova življenjska zgodba je name globoko delovala. Pozabili so ga otroci, pozabili bratje in sestre, on pa ni pozabil nikogar. Božični večer. Nebo brez oblaka je žarelo. Meni pa je bilo toplo pri duši.

Po praznikih sem se vračal v mesto. Bil je lep zimski večer. Belina snega od Krima, čez sv. Ano se je stapljala z vršenjem smrek na Žalostni gori. Nikoli ne bom pozabil te podobe.

Res je naslednje leto starec počival ob ženi. Odprl pa mi je oči za lepoto domovine na katero prevečkrat pozabljamo. V zahvalo pa sem mu na grob položil okrašeno božično svečko. *Janez Remškar*

Zakaj sem osamljena?

Bil je deževen jesenski dan. Žive duše ni bilo v gozdu. Sama sem hodila kljub dežju po gozdnih stezicah. Spremljala me je le moja psička in moja tiha dupevna bolečina. Pogovarjal sem se z drevesi, katera čuvam že mnogo let, da se jim kaj hudega ne pripeti. Vedno ta drevesa poslušam, kako hvaležno mi šepetajo. Ti si naša, Ti si naša, glej za grmom vsakim dobi za Te se kakšna paša. Borovnice in maline, jagode, vse to daje Ti bogate vitamine. Tako drevesa mi šepetajo: »Ti nas čuvaš, da ne zgorimo in da nas ne ugonobijo«.

In če želja včasih me prešine, da šla med ljudi bi v dolino, zopet zaslišim šepet dreves, ne hodi, ne hodi od nas. Med ljudmi boš zopet nesrečna. Ti si naša, Ti si samo naša.

In iz tega premiljevanja tistega deževnega dne, nenadoma zagledam pred seboj moškega s čudnim prežalostnim pogledom. Obšla me je zla slutnja. Ko nekaj časa še hodim po gozdu, zaslišim izdaljave glasove večje skupine ljudi. Kmalu nato jih tudi zagledam. Skoro vsi hkrati me vprašajo, če sem videla takega in takega mlajšega moškega. Opisala sem ga pravilno. Začelo se je iskanje. Vprašam, kaj je narobe. Odgovorijo: trenuten obup, huda depresija. Moramo ga najti, naš dober šef iz službe je.

Moja slutnja se je žal uresničila. Iskanje je bilo prepozno. Mrtev je zopet mlad visoko izobražen človek.

Tudi jaz sem mnogokrat obupovala. In se morala zdraviti v bolnici. In ko mi je bilo najhujše, mi je zdravnik izrekel samo par besed. Imate dar, ljubezen do narave, do gozdov, do živali, Gozdovi vas potebujejo, ker jih čuvate pred uničenjem. Morate, morate živeti, IN to me je opogumilo.

In ko bi temu obupancu morda kdo izrekel samo tri bodrilne besede, bi lahko še živel v korist družbe in svoje mlade družinice. Zaman ga kliče njegov mali sinko, ki tako pogreša očeta, katerega je za vedno tako tragično izgubil.

A jaz pa še vedno hodim po gozdu. Prijatelji so le moja drevesa in gozdne živali. Tu v samoti mislim, da sem vsaj za eno korist in to, da obvarujem ta gozd, kateri daje kisik mnogim, mnogim. Saj to so zelena pljuča, tako prepotrebna mnogim delovnim ljudem, v današnjem hrupnem in onesnaženem svetu.

IN v tem svetu so obupanci, katerega en primer sem opisala. In taki obupanci ne vedo, da bi jim gozdovi vrnili zdravje in mir. Duševni mir in moč za nadalnje delo. *MARIJA*

prejeli smo pismo

Ali bodo luknje na cesti Stranska vas–Dobrova večne?

Ne gre za cel km ceste. Tovornjaki s peskom, osebni avtomobili, ki prečkajo Ljubljano od Šentvida na Brezovico, ne nazadnje domačini, ki moramo vsak dan po tej cesti, po opravek tak ali tak. Sigurno je vsem jasno, da gre za cesto Stranska vas – Dobrova. Koliko je bilo že napisanega zaradi teh nekaj metrov, vendar še vedno brez odziva. Kaj se bo našel človek, ki bi omogočil normalen prevoz »tudi s kolesom« vaščanom, ki vsak dan vozijo po tej cesti – temu – kolovozu mleko. Tudi to je kruh, naš vsakdanji, ki je zmeraj težje dosegljiv. Ali se kdo od odgovornih vpraša, kakšno škodo trpijo kmetje ob deževju, kakršno je bilo sedaj. Ne nazadnje, tudi nam pešcem je presneto mar, kako naredimo luknje v podplatih. Res je smešno ponavljati grehe, ki trajajo že vrsto let, vendar, če peska ne vržeš na cesto, luknja ostane.

Cesto je prevzela komunala. Nič ne pomaga, če jo plužijo 1–2× na leto. To je pomoč za dva do tri dni. Tudi trije delavci z lopatami in šofer z avtom, ki delajo dan ali dva, ne pomaga, saj takrat, ko je najbolj nujno ni nikogar.

Ne razumem, verjetno ne samo jaz, da se je nemogoče spustiti v tak stašno velik strošek in položiti teh nekaj metrov asfalta.

Lahko bi odgovorni v občini ali krajevni skupnosti zaposlili delavca, ki bi redno – dnevno skrbel za luknje, ki so sramota za celo Slovenijo.

Zakaj si odgovorni gospodje – gospe, ne vzamejo eno uro časa in ne pridejo, oziroma se pripeljejo na ta kraj, pa sem siguren, da bi jim bilo takoj žal, da s seboj niso vzeli rešilnih pasov.

Med drugim so pa tudi naši »velmože« iz vasi popolnoma ravnodušni do tega problema. Mogoče bi se pa s skupnimi močmi le dalo kaj urediti.

Zanima me, kaj dela krajevna skupnost, kdo je gospod predsednik, zakaj že nekaj let ne dobim nobenega obvestila o kakršnem koli sestanku, niti ne vem, spet kdo je predsedujoči gospod vaške skupnosti, kdaj je kakšen sestanek, če sploh je, povem pa naj, da me kot vaščana moti neinformiranost o dogodkih in postopkih v vasi.

Jože Trdin

Naše področje ljubljanske občine, ni »bogu za hrbtom«!

Naše področje leži na območju ljubljanske občine, torej ne more biti to področje, ki se mu reče »bogu za hrbtom«, leži pa na jugu Ljubljane na obrobju barja, točneje je to področje KS Ig, KS Tomišelj, KS Iška vas in KS Golo.

V prejšnjih časih, ko so v naših krajih vladali razni tujci, se je na našem področju zgradilo več pomembnejših stvari, kot na primer imeli smo srečo, da so zgradili Iżansko cesto, saj se tako vsaj lahko prikotalimo do Ljubljane in naprej z avtomobili in drugimi prevoznimi sredstvi. Pomemben je tudi Grubarjev kanal, saj barje ne poplavlja tako pogosto. Je pa po svoje to velika napaka za današnje razmere, ki so na omenjeni cesti, ki že spada v muzejsko zbirko in tudi v zaščito varstva okolja, saj je nedopustno njena rekonstrukcija in obnova vozišča, kajti če ne bi bilo prekopa bi se krajani lahko vozili s drevaki v Ljubljano in naprej po opravkih in na svoja delovna mesta, prav tako pa bi tudi iz mestnega hrupa prebivalci Ljubljane lahko prišli na obrobje na razne piknike in ostale zabave na obrobje barja. Sedaj morajo namreč premagati ta del ceste, ki pa je dejansko isto podoben barju, ki močno valovi.

Prav hudo mi je po svoje, da so živeli taki ljudje, ki so vse to že takrat planirali in tudi izvršili, saj so prednamci nekaj časa živeli prav udobno in ponosno. Hudo mi je tudi, da so že prednamci pokončali Turškega Ago, ki je pokopan med Igom in Stajami, saj če bi ga pustili pri življenju, bi tudi mi lahko dejali, da smo živeli pod Turki in bi bili mogoče uvrščeni v nerazvite. Dejansko pa imemo na našem področju veliko zanimivosti in sicer so nekatere dejansko muzejske vrednosti kot na primer spomenik oziroma grob Turškemu Agi, razna druga starejša obeležja in zgradbe, nato pa se pojavijo razne stvari tudi iz novejšega obdobja, ki pa so po svoji vrednosti že za naravni muzej, in bi bila potrebna zaščita za vzgled poznejšim rodovom. Ko pogledamo Iżansko cesto, bi na njej lahko trenirali vožnjo kot po morju. Na novem odseku, ki je bil zgrajen pred meseci, bi se lahko rodovi naučili, da tudi najmodernejša tehnika ni bogve kaj. Nadalje bi lahko pogledali tudi po samih vaseh, kako je možno zgraditi nove stavbe na obstoječe temelje starih, skoraj na cesto. Nadalje posebna zanimivost most preko Iške, ki je zgrajen, kot so v starih časih gradili brvi, saj potekata po mostu samo dva kolotека in če jih slučajno voznik ob poledici zgreši, se lahko tudi dodatno okoplje v potoku.

Seveda pa ne smemo na to gledati tako črno, saj obljube, da se vse te znamenitosti konzervirajo, obstajajo in to v naslednjih srednjeročnih in dolgoročnih planih, kot pravijo naši vrli planerji.

Pa tudi ne tako hudo, če se vam na vseh teh objektih in stvareh pripeti nesreča ali pa sreča, saj so vas s prometnimi signalizacijami pravočasno obvestili, v kaj in kako se podajate, pa tudi če je kak znak in obeležje že tudi trava ali pa grmičevje prerasla. Kot že rečeno, gibanje na lastno odgovornost in nato se lahko zahvalite le bogu, če ste srečno prestali vse preizkušnje, ki vas čakajo, da pregledate vse zanimivosti našega področja.

MILAN CIMPERMAN

Oglas

Honorarno delo v računovodstvu v privatni ali družbeni firmi išče mlajša upokojenka.

Šifra »Čimprej«

IZ ZVEZE DRUŠTEV UPOKOJENCEV LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

Kako naprej?

Takoj po končani drugi svetovni vojni so se upokojenci organizirano združevali v Centru društev upokojencev s sedežem na Starem trgu v Ljubljani. Ta center pa je že kmalu postal pretesen. In začela so se ustanavljati samostojna društva, posebno v okolici mestnega jedra.

V viški občini je bilo prvo društvo ustanovljeno leta 1959 na Dobrovi pri Ljubljani. Čez dve leti, 1952 so bila ustanovljena še tri društva: Krim-Rudnik, Podpeč-Preserje in Škofljica. Nato, čez osem let, 1970 DU Ig pri Ljubljani. Naslednje leto DU Notranje gorice in čez dve leti, 1973 DU Vič. Leta 1975 pa še DU Velike Lašče in Brezovica pri Ljubljani.

Da bi DU lažje in organizirano izvrševala naloge Zveze društev upokojencev Slovenije, ki obstaja že od leta 1946, so se pričele ustanavljati tudi občinske zveze DU. V viški občini je bila taka zveza ustanovljena 15. 10. 1976, ki je takrat povezovala devet društev.

Z ustanavljanjem občinskih zvez DU pa so nastali tudi novi stroški za poslovanje. Denar za kritje stroškov, ki so bili od leta 1980 (vsakoletna sklepna proslava športnega tedna upokojencev) še posebno veliki, je pritekal od občinskega sindikata, občinske socialistične zveze. Letos od teh institucij ni nič kapnilo. Sponzorjev naša zveza nima, bifeja tudi ne. Finančna sredstva, ki jih je naši zvezi nakazovala SPIZ Slovenije, pa so bila namenjena le za rekreacijsko dejavnost in jih je zveza vsako leto razdelila svojim društvom glede na število članov. Le določen znesek, prav tako na število skupnih članov, je ostal zvezi za lastne potrebe. Toda če ne bi letos pomagalo DU Krim-Rudnik pri plačilu stroškov za deseto sklepno proslavo športnega tedna upokojencev, bi le-tega zanesljivo ne mogli speljati.

Govori se, da v naslednjem letu 1991 SPIZ Slovenije ne bi več nakazovala denarnih sredstev občinskim zvezam, od občinske socialistične zveze in občinskega sindikata pa že letos nismo nič dobili. Torej poslovanje sploh ne bo več mogoče. Vseh štirinajst let obstoja nimamo niti svojega delovnega prostora. V sobici 3×2,5 m domujejo borci za severno mejo – Maistrovi borci, društvo upokojencev Vič in naša občinska zveza.

Če pa nam lepega dne novo vodstvo naše občinske skupščine zaračuna tudi najemnino prostora, elektriko, ogrevanje in telefon, lahko takoj zapremo »štacuno«. Naj povem še to, da predsednik in tajnik delata brezplačno, kar je zapisano tudi v pravilniku ZDU Ljubljana Vič-Rudnik.

Ker pa je pričakovati, da bo v prihodnjem letu še več podjetij v stečaju, da bo še več brezposelnih, da bo za take, čeprav rekreacijske namene še manj denarja, predlagam, da se občinske zveze društev upokojencev ukinejo. Njihovo delo pa naj prevzame Mestna zveza upokojencev Ljubljana, ki bi z društvi upokojencev kontaktirala iz prve roke-neposredno. Z ukinitvijo občinskih zvez bi se zmanjšali stroški, ki bi jih lahko dobila slabo stoječa društva. Pa tudi še živeča birokracija bi se nekoliko zmanjšala.

Predno pa svoje razmišljanje o pogledu v bodočnost končam, mi dovolite, da vsem upokojencem širom Slovenije, še vedno s kančkom upanja za obstoj, ki je vedno steber življenja, zaželim v Novem letu krepkega zdravja, uspešnega organizacijskega dela, predvsem pa veliko osebne sreče.

Samo dobre in enake želje v Novem letu želim tudi uredništvu in vsem sodelavcem in se jim zahvaljujem za prijetno sodelovanje. Lep pozdrav in čist pogled v bodočnost.

ZVONE GRČAR

Nekaj novega

V KS Kolezija, **v Zeljarski ulici št. 7** je že nekaj let uspešno poslovala mesarija.

V cilju čimboljše in čimpestrejše ponudbe in zadovoljstva potrošnikov so v teh prostorih svojo ponudbo še razširili, saj so mesariji pridružili še trgovino.

V estetsko in higiensko preurejenih prostorih ločeno sedaj poslujeta mesarija in trgovina.

Poleg ugodnega počutja, ko stopiš v urejen lokal, je tu še solidna in prijazna postrežba.

Tu vam postrežejo z vsemi vrstami prehrambenih izdelkov, domačim kruhom, delikatesami, pijačami, suhomesnimi izdelki ter z vsemi vrstami svežega mesa.

TRGOVINA IN MESARIJA »REMŽGAR« je nasproti doma starejših občanov v Koleziji in je sedaj zapolnila vrzel bližnjega okoliša, saj so prve trgovine precej oddaljene od te lokacije.

Sedaj, ko vsi prisegamo na tržno gospodarstvo, je kvalitetna ponudba in postrežba vse bolj v ospredju.

PRIDITE IN SE PREPRIČAJTE!

Odprto je **vsak dan od 8. do 20. ure,** ob nedeljah **pa od 8. do 12. ure.** Vse potrebne informacije dobite po telefonu (061) **332-382.**

Tudi kulturna postrežba je del našega vsakdana!

Čarovnik v našem zavodu

V tednu otroka nas je v Zavod prišel zabavat čarovnik. Zaprl se je v dvorano in se za nastop pripravljal eno uro.

Ko smo prišli v dvorano, je bilo že vse pripravljeno. Na mizi je stal star radio, raznobarvne rute, dve čarovniški palici, čarovniški prašek in drugo.

Najprej nas je lepo pozdravil in se nam predstavil. Nato je z rok potegnil bele rokavice in povedal, da čarovniki nikoli ne čarajo z rokavicami.

Pri čaranju sta mu pomagala učenca Janez Cankar in Marjan Žalar. Pokazal nam je veliko čarovnij. Najbolj mi je bila všeč tista z radiom. Pokril ga je z ruto, ruto vrgel v zrak in radia ni bilo več.

Janez je raztrgal igralno karto, kar naenkrat pa ni bila več strgana. Zanimive so bile tudi čarovnije z belima golobčkoma. Odletela sta tudi med nas. Gospod čarovnik jih je prišel iskat.

Nekaj čarovnij nam je tudi razložil.

Tomaž Furlan,
4. razred,
Zavod za slepo in slabovidno mladino, Ljubljana

akcija za pacug –
račun za izgradnjo
pacuga –
501-01-678-51542

Dinar za Pacug

Odstopljeni avtorski honorarji NAŠE KOMUNE:

ČEČ VESNA	200,00 din
NAJZER RAJKO	350,00 din
ČEČ VESNA, ŽUMER DUHCI OPK	350,00 din

BILI SO MED NAMI

Janez Kraševec

Na Velikolaškem pokopališču smo se 10. novembra zadnjič poslovili, od Janeza Kraševca iz Podstrmca št. 6, ki je bil rojen 1923. Kot prvi se je od njega poslovil Franc Rigler, ki je zelo lepo opisal vse njegovo delo v kraju, kjer je živel in delal.

Sodeloval je pri elektrifikaciji doline Karlovice, pri napeljavi telefonskega omrežja, ureditvi vaških poti, cest, vodovodov in drugod kot odbornik krajevnega odbora Karlovica, Velikih Lašč ter nekaj časa tudi občine Ljubljana Vič-Rudnik. Kot odbornik je tesno sodeloval tudi v KS Velike Lašče ter z drugimi političnimi organizacijami. Bil je večletni praporščak društva upokojencev Velike Lašče. Bil je dolgoletni voznik hlodovine, pri gozdni upravi Velike Lašče, upokojitev pa je dočakal pri Varnosti v podjetju IGO. Imel je status borca iz leta 1941. Od njega se je poslovil tudi Stanislav Strnad, ki ga je orisal kot svojega dahavskega tovariša, njegovo življenje v taborišču, njegovo upornost in moralno zavest v borbi za osvoboditev in zmago.

Janeza Kraševca je na njegovo zadnjo pot pospremila množica prijateljev in znancev. To pa je potrjevalo tudi njegovo priljubljenost. V slovo so se mu priklonili praporščaki, godbeniki in pevci. Za svoje delo je prejel več priznanj in odlikovanj. Naj mu bo rahla Slovenska zemlja. Slovo mu!

JOŽE MAROLT

ZAHVALA!

Ob izgubi moje dobre mame,

Helene Mavec

iz Golega št. 1

se najlepše zahvaljujem vsem, ki ste mi kakorkoli pomagali in mi nudili nesebično pomoč, mi izrekli sožalje, darovali cvetje in jo spremili na njeni zadnji poti.

Posebno se zahvaljujem Gasilskemu društvu Golo, Gasilskemu društvu Škrilje, govornikoma, pevcem in duhovniku za opravljen obred.

Tone Mavec, Golo št. 1

ZAHVALA

Nepričakovano nas je zapustil naš dragi mož in oče

Ivan Primožič

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste ga tako številno pospremili na njegovi mnogo prerani zadnji poti ter darovali cvetje in nam izrekli sožalje. Posebna zahvala gospodu župniku za opravljen obred, konjeniškemu klubu Krim ter prostovoljnemu gasilskemu društvu Vrbljenje–Strahomer za organizacijo pogreba. Hvala tudi govorniku za poslovilne besede.

Hvala vsem, ki žalujete z nami.

Vsi njegovi